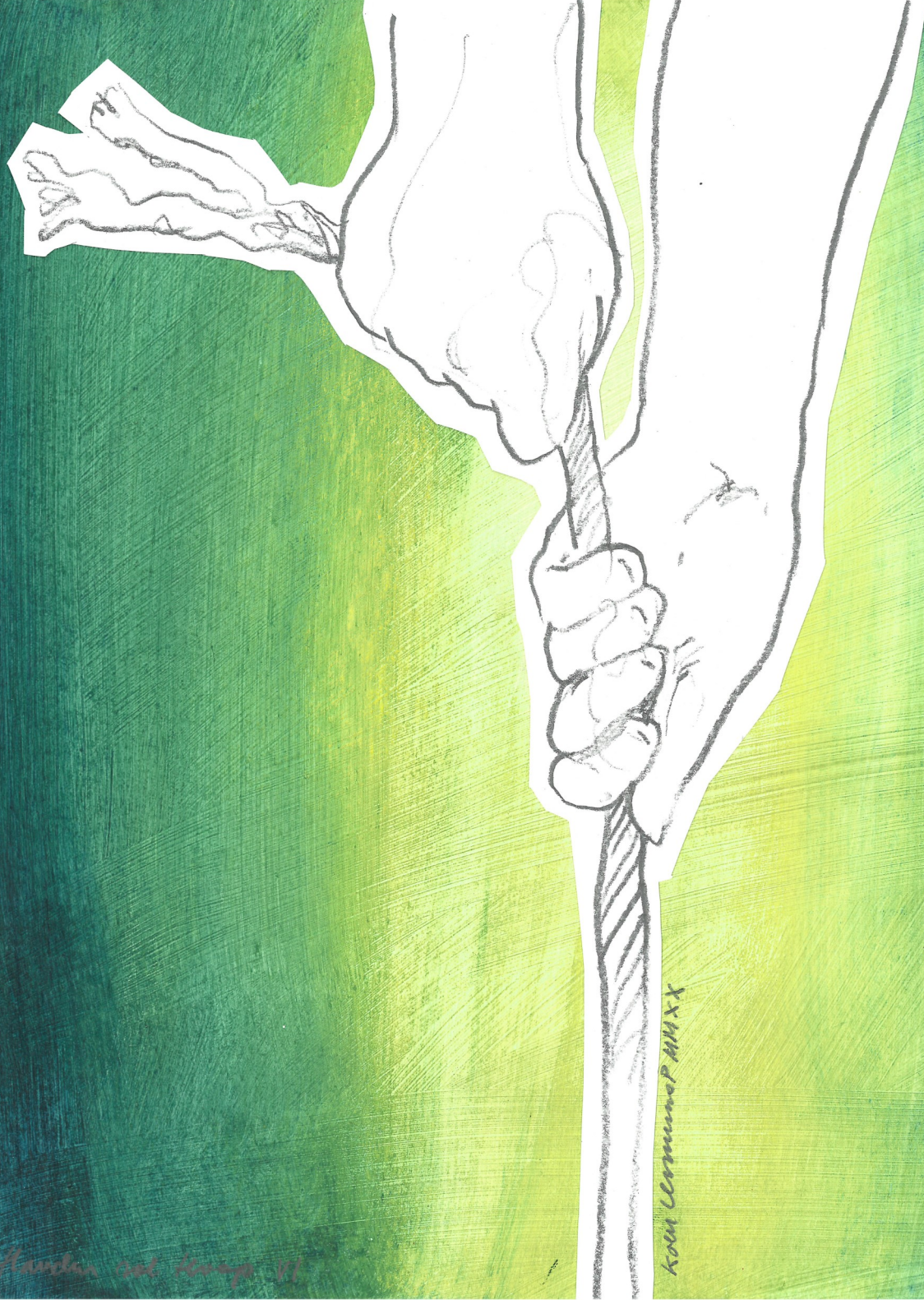

Koen Clements P.H.M.X.X

Handen met degenen 21

Wet hetten-fets

Vertederend is het als jonge ouders
hun baby of vermoeide peuter
in hun armen dragen.

Heb je ooit familieleden zelf
de kist met hun dierbare
op de schouders uitgeleide zien doen?
Pakkend en indrukwekkend.

Even aangrijpend is het als supporters
uitzinnig van vreugde hun held
optillen en de lucht in steken.

Vier mannen lieten een lamme
via een dakopening op een berrie
tot voor de voeten van Jezus zakken.
De man wou er zo graag bij zijn.

Een sterke reus bracht mensen op zijn rug
naar de overkant van de rivier.
Op een dag zette hij een kind over
dat zich bekendmaakte als Jezus zelf.
Zo werd hij *Christoffel* of Christusdrager
en beschermheilige van de reizigers.

Zoveel mensen dragen (zorg voor) anderen.
Fysiek of mentaal.
Ze dragen hen in hun hart
in momenten van vreugde,
in tijden van angst en pijn.

Uitingen van tedere zorg
en warme genegenheid
bieden veiligheid en geborgenheid.
Samen gedragen vreugde is dubbele vreugde,
samen gedragen smart is halve smart.

Mijn hand in jouw hand.
Jouw hand in de mijne.
“Onze naam is geschreven
in de palm van Zijn hand”,
de hand van God. Woorden van Jesaja.

“We moeten mensen
die met kinderen en jongeren werken,
op handen dragen”, staat ergens te lezen.
Liefdevol reiken ze immers *handen vol hoop*
aan.

Hoop is het zaad
waaruit de wereld van morgen groeit.

Leeftocht geeft je er **handen vol** van.

Het *zaad* ontkiemt en gedijt
als je het voedt met
duurzaamheid,
gastvrijheid,
generositeit,
kwetsbaarheid en belofte,
rechtvaardigheid,
uniciteit in verbondenheid,
verbeelding ...

Zo komt
het hart van onderwijs
tot bloei:
de levenslange vorming
van onze leerlingen en van
onszelf.
We doen dat in *dialogoog*
met elkaar en met de wereld.
De hoopvolle boodschap
van Jezus is onze gps.

*Bij de cover: het dak openmaken
en met de kracht van je vrienden
voor zijn voeten neerkomen.*

Handen zoeken.

Handen raken.

Handen strelen.

Handen spreken.

Handen vertellen.

Handen verbinden.

Handen verstrengelen.

Handen warmen.

Handen troosten.

Handen drogen tranen.

Handen zijn vol hoop.

Peter

Hopen is liefhebben

Op handen dragen en gedragen worden

Photo by Andreea Popa on Unsplash

Deze brug ligt in de heuvels van Ba Na, in de buurt van de grote kuststad Da Nang aan de oostkust van Vietnam.

In de zomer van 2018 ging deze *Golden Bridge* open voor het publiek.

Het gaat om een pad van 150 meter lang op een hoogte van 1 400 meter boven de zeespiegel.

Je wordt er letterlijk op handen gedragen.

Hopen en liefhebben
zijn werkwoorden.

Ze steken de handen
uit de mouwen.

Ze schieten in actie,
zoals de vrienden van
de lamme.

In liefde dragen

De evangelist Marcus (Mc. 2,1-12) vertelt hoe vele mensen naar Jezus kwamen luisteren in zijn huis. Toen kwamen er nog vier mensen aan. Ze droegen een man die niet kon lopen. Maar door de drukte konden ze hem niet bij Jezus brengen. Daarom maakten ze een gat in het dak, precies boven Jezus. Ze lieten hun zieke vriend op zijn draagbed naar beneden zakken. Ziekte zag men in die tijd als een straf van God voor begane fouten.

Jezus zag dat die mensen in hem geloofden. Daarom zei hij tegen de man die niet kon lopen: 'Ik vergeef je alles wat je verkeerd gedaan hebt.' ... 'Sta op, pak je draagbed op, en loop naar huis.' Meteen stond de man op. Hij pakte zijn bed op en liep weg.

Dragen getuigt van aandacht, bezorgdheid, liefdevolle zorg voor mensen die geen bewegingsmogelijkheid meer hebben. Je kunt ook verlamd zijn door angst, moedeloosheid, wanhoop, frustratie ... Merk op dat de drijfveer voor Jezus' handelen niet het vertrouwen van de verlamde man in Hem is, maar het geloof van zijn vrienden, die hem dragen. Hun liefde brengt Jezus tot het besluit om hem uit zijn verlamdheid te laten opstaan.

“Jezus ziet het geloof van de enen, en hij vergeeft de zonden van een andere. Dat is buiten het gewone. Jezus geneest en helpt gewoonlijk hen die geloven. Hij die hier door Jezus geholpen wordt, doet zo te zien niets anders dan zich te laten dragen door hen die geloven.

Er zijn soms ogenblikken in het leven dat je niets anders meer kunt dan je te laten dragen. Je kan echt verlamd zijn door tegenslag, ontmoediging of geruïneerd zelfvertrouwen. Dan ben je zo futloos, dat je het leven zinloos vindt. Gelukkig ben je, als je dan iemand hebt die je kan steunen of dragen. Desondanks raak je er weer bovenop als de persoon die je draagt, in je blijft geloven en in je kansen op een gelukkig leven. Daarom kijkt Jezus naar het geloof van de dragers.”

Marc Gallant, trappist van Orval in @Bijbel in 1000 seconden, Chantal Leterme, www.bijbelin1000seconden.be, 7de zondag door het jaar B.

Zie ook de kindernevendienst over [dragen en gedragen worden op filosofenfontein.be](http://dragen-en-gedragen-worden-op-filosofenfontein.be).

Hart van God op aarde zijn

Die leuze hebben de scholen van de zusters van Berlaar als *baseline*. Het opvoedingsproject van de secundaire scholen citeert uit de constituties van de zusters. De volgende passages geven inspiratie om hopen en liefhebben te verbinden.

Houd veel van de jongeren
die u worden toevertrouwd.
Tracht in de school een sfeer te scheppen
die getuigt van de evangelische geest
van vrijheid en liefde.
Wat ook uw taak is,
leg er heel uw hart en heel uw wezen in:
wat gij de jongeren ook bijbrengt als leerinhoud,
als elementen van karaktervorming,
gij geeft tezelfdertijd uw persoonlijkheid door.
Welke functie gij ook bekleedt,
draag het uwe ertoe bij om van de school
een echte mensengemeenschap te maken;
tracht liefdevol en eensgezind samen te werken
met al degenen
die bij het opvoedingswerk betrokken zijn.
Tracht te midden van collega's, ouders en leerlingen,
dienend voor te gaan,
te getuigen van Jezus' zorgende liefde
voor de jonge mensen.

Geef bijzondere aandacht
aan de kinderen die arm zijn,
arm op stoffelijk gebied en meer nog,
arm aan genegenheid,
kinderen die geen echte thuis meer hebben,
kleinen wier leven reeds vroeg
door het lijden wordt getekend.
Voor hen moet gij
het 'hart van God' op aarde zijn
en hen de warmte van het 'thuis-zijn' laten ervaren.

Liefde is
troost in droefheid,
stilte in tumult,
rust in onrust,
hoop in wanhoop.

Henry Drummond

God die Liefde is

Geef ons
sterke handen
die kinderen en jongeren
opvangen.

Geef ons
zachte handen
die kinderen en jongeren
liefdevol dragen,
zoals vrienden doen.

Geef ons
uitnodigende handen
die kinderen en jongeren
vertrouwen geven
in de toekomst
die ze zelf ontwerpen.

Geef ons
tedere handen
die jonge mensen
tot bij Jou dragen.

Doe Jij hen opstaan,
en wees hun brug
naar voluit leven.

Wees Jij
het anker
voor hun en onze hoop,
de hartklop
van onze school.

Amen.

Jihad van de liefde

Mohamed El Bachiri verloor zijn vrouw Loubna Naquiri bij de terroristische aanslag op het metrostation Maalbeek in Brussel in maart 2016. In december van dat jaar was hij te gast in het tv-programma *De afspraak*. Hij riep er op tot een *jihad van de liefde* als antwoord op verdeeldheid en terreur. De oproep liet niemand onberoerd.

Als eerbetoon aan zijn vrouw buigt Momhamed El Bachiri het leed dat hem is aangedaan, op moedige en veerkrachtige wijze om in een boodschap van liefde, hoop en medemenselijkheid.

Zijn *Ted Talk* werd al miljoenen keren bekeken. De jihad, de heilige strijd waartoe de Koran oproept, vertaalt hij in een jihad van de liefde, “die aanzet om naar de ander te gaan, de broeder die de ander is, om hem toe te lachen, te begrijpen en empathie te tonen, de jihad die liefheeft en dat nodig heeft om te bestaan, die een omhelzing zoekt om de vlammen van rancune te doven, en die zijn waarheid nooit opdringt.”

Hij spreekt er over “de liefde, de basis waarop alle ideeën, elk geloof, elke mens zou moeten rusten. Ze zou een universele kracht moeten zijn en ook de basis van alle communicatie tussen ons, mensen. In deze relatie, gericht op de liefde, meent niemand de waarheid in pacht te hebben, laat staan dat hij ze wil opdringen. Die zoektocht naar waarheid zit in elk van ons.”

In 2017 publiceerde *De Bezige Bij* zijn verhaal, opgetekend door David Van Reybrouck. Enkele citaten:

- ♦ “Zou God het ons kwalijk nemen indien wij mensen liefhebben die anders denken dan wij? Hij heeft toch alle volkeren en naties zelf geschapen.” (blz. 24)
- ♦ “Broederschap betekent dat je zegt: ‘Mijn gelijke, mijn broeder in menselijkheid die ik liefheb, waarschijnlijk ben ik het niet op alle punten met je eens, maar dat geeft niet. Dat zal niet verhinderen dat we een maaltijd kunnen delen, in een goede sfeer, met wederzijds respect.’” (blz. 80)

Een *jihad van de liefde* werd bewerkt als *theaterstuk*. Het ging in april 2019 in première. In november 2019 verscheen bij De Bezige Bij *De odyssee van Mohamed*. Hij vertelt erin over zijn opgroeien in Molenbeek en zijn leven na de dood van zijn vrouw.

Leefsticht

Jaargang 35

Nummer 6

Februari 2020

Handen staan symbool voor de hoop
in deze jaargang van Leeftocht.

Handen dragen een voetgangersbrug.
Letterlijk is dat zo op de foto hiernaast.
Figuurlijk is dat zo in de weg
die onderwijsmensen
en opvoeders in het algemeen
met kinderen en jongeren gaan.

De brug is de weg van kinderen en jongeren
naar hun bestemming, naar vorming.
Het boekje *Hoop doet leren*
stippelt die weg uit
naar de overkant van de brug.
Zeven wegwijzers zijn daarvoor nodig:
duurzaamheid, gastvrijheid, generositeit,
kwetsbaarheid en belofte, rechtvaardigheid,
uniciteit in verbondenheid, verbeelding.

Een ander symbool voor hoop
is het anker.
Hoop als voedingsbodem
voor vorming
is zelf verankerd
in de liefde.

Lees het verhaal van
Kolet Janssen op [Kerknet](#).

Kinderen en jongeren graag zien
en houden van de wereld
zijn basisvoorwaarden om hen
te begeleiden op hun weg,
zegt Hannah Arendt.
Dat is nodig om vorming te laten gebeuren.

Een tijd lang houd je hen bij de hand,
terwijl je met hen meegaat.
Gaandeweg laat je hen meer en meer los,
terwijl je met hen blijft meegaan,
hun het adembenemende landschap laat zien
en erop vertrouwt
dat in de toekomst – die zij zijn –
de wereld zich vernieuwt.

***Geloven in vorming
vraagt hopen en liefhebben.***

Voetstappen in het zand

Ik droomde eens en zie
ik liep aan 't strand bij lage tij.
Ik was daar niet alleen,
want ook de Heer liep aan mijn zij.

We liepen samen het leven door,
en lieten in het zand,
een spoor van stappen; twee aan twee,
de Heer liep aan mijn hand.

Ik stopte en keek achter mij,
en zag mijn levensloop,
in tijden van geluk en vreugde,
van diepe smart en hoop.

Maar als ik het spoor goed bekeek,
zag ik langs heel de baan,
daar waar het juist het moeilijkst was,
maar één paar stappen staan.

Ik zei toen "Heer waarom dan toch?
Juist toen ik U nodig had,
juist toen ik zelf geen uitkomst zag,
op het zwaarste deel van mijn pad ..."

De Heer keek toen vol liefde mij aan,
en antwoordde op mijn vragen:
"Mijn lieve kind, toen het moeilijk was,
toen heb Ik jou gedragen ..."